

kunne faa den at høre. Men i øvrigt har man Statsrevisorernes Mening i den afgivne Betænkning og i de Bemærkninger, der er gjorte til vedkommende Regnskab, og det er de Bemærkninger, man har at holde sig til i Øjeblikket. At den højtærede Minister gør et Forsøg paa at forsvare sig og undskylde sig, er der heller ikke noget at sige til. Det vilde have været mærkeligt, om han ikke havde gjort det. En anden Sag er, at jeg mener, der er noget at sige til de Undskyldninger, han fremsatte, og det Forsvar, han fremkom med. Thi det er længe siden, jeg har hørt en Minister fremsætte et saa daarligt Forsvar, saa betydningsløse Bemærkninger, saa daarlige Undskyldninger. Jeg er tilbøjelig til at tro, at den højtærede Forsvarsminister ikke har raadført sig med sine Embedsmænd, den Gang han lagde Planen til sin Undskyldning eller sit Forsvar. Thi hvis Ministeren havde gjort det, vilde han ganske sikkert fra den Side være blevet forneret med bedre og solidere Oplysninger end dem, han har fremsat her. Jeg tror derfor, at det er den højtærede Forsvarsminister, der selv har, om jeg saa maa sige, sat Spekulationen i Gang: han har sat sig hen og tænkt over, hvad han skulde sige til de Overskridelser, Statsrevisionen har fundet, og saa har han fundet nogle enkelte Ting, dem, han har nævnt, og den højtærede Forsvarsminister er jo saa i Besiddelse af en saa udmærket Veltalenhed, at han maaske har ment, at netop den Omstændighed, at han var i Besiddelse af denne udmærkede Veltalenhed, kunde tillade ham at nøjes med lidt mindre gode Grunde, end vi andre Mennesker maa, naar vi skal begrunde vort Standpunkt. Og saa er Ministeren fremkommet med sine Grunde, og det kan ogsaa være, at det lød ganske godt, da han fremkom dermed. Men hvis man skal se hans Argumentation en lille Smule efter i Sømmene, vil man snart se, hvor lidt disse Grunde i Virkeligheden har paa sig. Jeg skal tillade mig at foretage dette Eftersyn af den ærede Ministers Forsvar.

Lad mig for det første sige, at jeg gerne tror, at den højtærede Minister har været i udmærket god Tro. Jeg føler mig ganske overbevist om, at Ministeren har ment, at hans Regnskab var i den allerbedste Orden, og at der i Virkeligheden slet intet var at udsætte paa det. Derfor kan jeg ogsaa godt forstaa, at den højtærede Minister har følt sig ubehagelig berørt ved, at de 4 Medlemmer af Statsrevisionen ikke har været af samme Me-

ning som han. Men han maa undskylde os, hvis en Undskyldning for os er nødvendig, hvad jeg ikke er sikker paa: naar vi har fundet, at der paa 5 Punkter i Ministerens Regnskab er begaaet Overskridelser til samlet Beløb af noget over 150,000 Kr., og naar der staar i Grundlovens § 49, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finansloven eller i en Tillægsbevillingslov, synes jeg nok, man kan forstaa, hvorfor man fra Statsrevisionens Side er fremkommet med disse Bemærkninger, saa meget mere som det i Henhold til Grundlovens § 50 er vor Pligt at sammenligne Regnskab med Budget og gøre vore Bemærkninger, hvis de ikke stemmer sammen. Det er det, vi har gjort, og det vil vi selvfølgelig gøre ad Aare, hvis vi er Statsrevisorer til den Tid. Den højtærede Minister mente, da han forleden talte om den Sag, at der de foregaaende Aar maaske kunde have været Anledning til at gøre Bemærkninger paa flere Punkter, end sket var. Jeg for mit Vedkommende skal gøre, hvad jeg kan, for at Betragtninger i den Anledning skal savne Begrundelse ad Aare. Men der er jo ogsaa noget mere i Vejen. Da den højtærede Forsvarsminister talte, vilde han til Forsvar for de Overskridelser, der findes paa Statsregnskabet, anføre adskillige Ting. Han anførte for det første, at Regnskabsaaret 1910—11 var et Overgangsaar, man havde lige faaet den nye Hærløvslov, og under en saadan Overgangstid maatte man være forberedt paa, at der kunde ske Overskridelser. Derfor havde han sat ind i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget, at for Krigsministeriets Vedkommende maatte Budgettet for 1910—11 paa flere Punkter nødvendigvis opfattes som kalkulatorisk. Ja, det er udmærket godt, at man har sat det ind i Anmærkningerne til Budgetforslaget, men at tro, at dette skaber Lovhjemmel for saadanne Overskridelser, som har fundet Sted, er jo en stor Fejltagelse. Det var en ganske anden Sag, dersom der paa Finansloven til § 22 var vedtaget en Anmærkning, der gik ud paa, at da man nu befandt sig i et Overgangsaar, kunde det blive nødvendigt at bruge en hel Del flere Penge end dem, der var bevilgede. Dersom det kunde tænkes, at Rigsdagen havde vedtaget en saadan Anmærkning — hvad jeg nu ikke tror, den gør, for den har aldrig gjort det før —, var det, som sagt, en anden Sag. Saa kunde man sige, at saa var Sagen nogenlunde i Orden. Men det er slet ikke Tilfældet. Nej, man